

dem, som med eller mod deres Villie fremkomme med urigtige Selvangivelser. Dette Moment er demoraliserende. Derfor er jeg meget betænkelig ved at gaa videre ad den Vej, som vi, og jeg mener med Rette, ere inde paa.

Vi bør efter min Mening udvikle os noget mere, inden vi overføre betydelige Dele af de Beløb, vi nu indvinde til Staten ved den indirekte Beskatning, paa den direkte Beskatning. Der skal Tid til alt. I 1903 gennemførte vi en Lov om Indkomstkatten, som gav 5—6 Mill. Kr., hvis jeg husker ret. Vi forhøjede den i 1909 med $\frac{1}{3}$, lagt paa de større Indtægter, og vi forhøje den nu atter med $\frac{1}{3}$. Det er ikke smaa Beløb, man indvinder ved den Lovgivning, vi have faaet i Løbet af 7—8 Aar. Gaa vi frem paa lignende Maade i den kommende Tid, kunne vi ret snart naa til det Maksimum, som vi dog vist heller ikke maa overskride, og jeg er enig med Ministeren i, at vi for Tiden ikke skulle gaa synderlig videre paa dette Omraade. Naar vi skulle gaa videre, maa vi have nogen Garanti for, at den virkelige Indtægt kommer frem, vi maa have Bevismidler i saa Henseende. Der er al Opfordring for Skatteraadet og Ligningsmyndigheden til at sørge derfor og navnlig til at sørge for, at man kommer bort fra det Forhold, som den Dag i Dag bestaar i mange kommunale Raad og mange Skatteraadskredse, at man, naar en Mand møder med et fingeret Regnskab, der kunde se ud, som det byggede paa noget faktisk, tager det for gode Varer, naar det ikke kan bevises, at det er galt. Nej, Bevisbyrden bør ligge paa Skatteyderen. Kan en Skatteyder fremlægge et virkelig godt Regnskab, hvorved han kan godtgøre, at han har haft den Indkomst, skal han have den Tilfredsstillelse, at hans Selvangivelse — eller hans Klage, hvis det er det, der er Tale om — bliver tagen til Følge. Men fordi han kommer med et fingeret Regnskab, som han har stillet op paa Grundlag af Tal, som han til Dels har i Hovedet, og hvor han glemmer en hel Del, bør dette Regnskab ikke gaa forud for det Skøn, som Ligningsmyndigheden paa et eller andet rimeligvis ret solidt Grundlag har dannet sig. Paa det Omraade synes jeg, at Skatteraadene kunne gøre adskillig Nytte, og jeg haaber, de ville gøre det i Fremtiden, saa vi kunne faa stadig mindre Uretfærdighed i det Grundlag, hvorefter vi opkræve Indkomstkatten.

Hvad der gælder Indkomstkatten,

gælder til en vis Grad ogsaa Formueskatten, men jeg har med Villie holdt mig til Indkomstkatten, fordi jeg mener, at man der faar de største Uretfærdigheder frem. Med Hensyn til Formueskatten gælder det vist ikke, at Folk ikke have Rede paa, hvad de eje. Selv om det ikke er Penge, der staa i Banker eller Sparekasser, vide de fleste nok, hvad de eje, saa at de Fejl, der paa det Omraade komme frem ved Selvangivelse, ere mere eller mindre bevidste og som Regel bevidste. Overfor det Forhold haves der ret gode Midler i Ligningsmyndighederne, og jeg tvivler ikke om, at man bruger dem saa godt, som det er muligt. Paa det Omraade er der ikke nogen Fare for at gaa videre.

Jeg vil nævne til Slutning, at den Tanke er ogsaa falden mig ind — jeg har ogsaa hørt adskillige andre udtale den —, at man maaske kunde naa dertil, at Statskatten blev opkrævet efter Ligningslisterne, som Kommunerne tilvejebragte. Det fordrer selvfølgelig en Ensartethed i Ligningsreglerne, som vi ikke paa langt nær have, og som vi maaske ikke kunne faa, men helt umuligt synes det mig ikke, og saa vilde vi opnaa den Fordel, at vi fik Myndighederne til at skønne over den virkelige Skatteevne i en Grad, som der kunde trænges til, naar vi skulle gaa videre paa det Omraade, jeg her har gjort til Genstand for Omtale.

Birch: I Anledning af den Skærpelse af Aktiebeskatningen, der rummes i det foreliggende Lovforslag, og i Anledning af et Forslag, der er fremkommet fra socialdemokratisk Side om at forhøje Aktiebeskatningen, kom jeg den 16. Oktober ind paa en Omtale af de Skattesatser i Stats- og Kommunebeskatningen, der allerede efter de foreliggende Lovforslag ville ramme Aktieselskaber og Formuer. Jeg begik her den Hukommelsesfejl at sige, at Indkomstkatten til Staten for Aktieselskaber vilde være 4 pCt., medens det tydeligt fremgaar af Lovens § 8, 7de Stykke, at der her kun tænkes paa en Skat af 3 pCt. Det er den eneste Fejl, jeg har begaaet, og den opvejes rigeligt ved, at jeg, som jeg straks skal komme ind paa, helt igennem har nævnt mindre Satser end de virkelige.

Hvad jeg havde anført den 16. Oktober, blev stærkt angrebet af det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) den 6. November. Det ærede Medlem angreb dels den Opregning af Satser, jeg havde foretaget, dels paastod han, at